

Čís. 10319.

Prozatímní opatření obstavkou nároku na vydání věcí, který si odpůrce činí proti ohroženému, jest podle § 379, třetí odstavec, čís. 3 ex. ř. přípustné i tehdy, jde-li o věci náležející vlastnický odpůrci ohrožené strany. Podmínkou povolení prozatímního opatření podle § 379, třetí odstavec čís. 3 ex. ř. jest subjektivní, úmyslné chování dlužníkovo.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1930, R II 378/30).

Žalobce navrhl prozatímní opatření obstavkou nároku na vydání věcí, jež si žalovaný činil proti žalobci. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud ho zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu jen potud, pokud jím bylo vysloveno, že navrhované zatímné opatření je v té formě, jak bylo povoleno, nepřípustné. Rekursní soud míní, že podle žaloby jde o věci náležející vlastnický žalovanému a tu že by mohlo býti přípustným zajištění podle § 379 třetí odstavec čís. 1 ex. ř. uschováním movitých věcí, nikoli však zabavením nároku na jejich vydání. V tom jest sice stěžovateli přisvědčiti, že zatímní opatření jak bylo navrženo a povoleno, obstavkou nároku na vydání věcí, který si odpůrce činí proti ohroženému, bylo by podle § 379 třetí odstavec čís. 3 ex. ř. přípustné, ale stěžovatel přehlíží, že podle § 379 — druhý odstavec ex. ř. mohou býti k zajištění peněžitých pohledávek učiněna zatímní opatření, je-li pravděpodobno, že by bez nich odpůrce ohrožené strany poroucháním, zničením, zatajením nebo zavlacením majetkových kusů, zcizením nebo jiným nakládáním s předměty svého jmění, zvláště úmluvami učiněnými o tom s jinými osobami, zmařil nebo značně stížil vydobytí peněžitě pohledávky, že tedy podle tohoto ustanovení je podstatnou podmínkou povolení zatímního opatření subjektivní, úmyslné chování dlužníkovo způsobu označeného v citovaném ustanovení, jakož i, že podle § 389 — první odstavec ex. ř. musí býti tvrzený nárok osvědčen aspoň na tolik, by, pokud se tak nestane dostatečně (§ 390 první odstavec ex. ř.), mohlo býti postupováno podle tohoto ustanovení. Po této stránce praví rekursní soud, že, i kdyby se mělo zato, že nárok ohrožené strany jest osvědčen, a i kdyby se za osvědčené považovalo nebezpečnoství jeho ztráty — ačkoliv v tomto směru ohrožená strana nic neuvedla, co by svědčilo o tom, že nepovolením zatímního opatření vydobytí nároku bylo by zmařeno nebo stíženo — tedy s touto otázkou se přímo neobírá, přece jen zjišťuje, že ohrožená strana vůbec nesplnila povinnosti uložené jí ustanovením § 389 ex. ř. To je správné a dovolací soud je v tom s rekursním soudem zajedno. Právem proto rozhodl rekursní soud o návrhu ohrožené strany zamítavě.